

RODINA

3/2023

SOM NIELEN
KRALOVNOU NEBA
ALE AJ MATKOU
MILOSRDENSTVA
A TVOJOU MATKOU

Nepoškvrnenej

RADOSTNÁ SPRÁVA

Banská Bystrica 20. marca 2023

Ctihodná sestra, generálna predstavená M. Irena Kopanicová,
ďakujem Vám za list zo 16. 3. 2023, v ktorom žiadate o môj súhlas so začatím kanonizačného procesu ohľadom sr. Bernadety Aurélie Pánčiovej.

S vďačnosťou, ochotne a rád udeľujem svoj súhlas s týmto procesom, lebo motivácia tohto náročného konania – napomôcť horlivosti kresťanov, najmä nás zasvätených – je aktuálne veľmi potrebná a vždy krásna.

Zároveň Vám oznamujem, že oficiálne poprosím celú KBS o súhlas s týmto procesom, ktorý je potrebný k legitimitate celého konania. Najbližšie zasadanie KBS bude v mesiaci júni. Rozhodnutie KBS Vám následne oznámime.

S pozdravom a požehnaním pre Vás a celú Vašu rehoľu

Mons. Marián Chovanec
banskobystrický biskup

* * *

Bratislava 16. júna 2023

Ctená generálna predstavená,
vďačne odpovedám na Vašu žiadosť, ktorú ste predložili na 105. plenárne zasadanie Konferencie biskupov Slovenska dňa 13. júna 2023 v Badíne ohľadom začatia kauzy beatifikácie sestry M. Bernadety Aurélie Pánčiovej.

Biskupi hlasovaním odobrili začatie tejto diecéznej kanonizačnej kauzy sestry M. Bernadety Aurélie Pánčiovej.

S pozdravom a v modlitbe

Mons. Bernard Bober
košický arcibiskup, metropolita
predseda Konferencie biskupov Slovenska

Drahí bratia a sestry,
sme radi, že vám môžeme oznámiť túto radostnú správu. Cesta k samotnému otvoreniu procesu blahorečenia sestričky Bernadety – zakladateľky Rodiny Nepoškvrnenej je ešte dosť dlhá. Prosíme vás, aby ste všetkých, ktorí sa budú podieľať na prácach vedúcich k otvoreniu samotného procesu, sprevádzali svojimi modlitbami, za ktoré vám vopred ďakujeme.

Vydáva:

Rodina Nepoškvrnenej

038 31 VRÍCKO 190

☎ 043/493 37 41

ICO 17 057 221

e-mail:

rodinaneposkvrnenej@gmail.com

Bankové spojenie:

Číslo účtu: 18539362/0200

IBAN: SK27 0200 0000

0000 1853 9362

Zodpovedný redaktor:

Sr. ThLic. M. Alžbeta Lukasová

Redakčná rada:

Sr. M. Alica, Sr. M. Jaroslava,

Sr. M. Norberta, Sr. M. Timotea

Ilustrácie: Miroslav Lechan

Jazyková úprava:

Mgr. Danka Kubičková

Vychádza 5-krát ročne

Ročník XXXI.

Evidenčné číslo: EV 3173/09

Tlačiareň: P+M Turany

Cirkevné schválenie:

Rímskokatolícky

biskupský úrad

Banská Bystrica,

№. 400/01 z 26.3.2001

ISSN 1335-8030

Dátum vydania: júl 2023

Rodina Nepoškvrnenej spracúva osobné údaje v súlade s platnou právnou úpravou. Princípy ochrany osobných údajov, podľa ktorých postupuje, ako aj kontakt na zodpovednú osobu, sa nachádzajú na www.gdpr.kbs.sk.

Pre každú rodinu je vždy dôležité, aby bola spolu, aby spolu prežívala každodenné radosti aj starosti, je potrebné, aby sa rodičia s deťmi navzájom zdieľali. Tak by to malo byť v každej rodine, aby mohla žiť v harmónii, zjednotená v láske v Kristovi a s Kristom a spojená cez modlitbu.

Sestrička Bernadeta vždy viedla ľudí k tomu, aby takto vnímali svoju rodinu a aby si jej členovia boli nablízku. Veľmi jej záležalo na tom, aby aj Rodina Nepoškvrnenej bola spojená v modlitbe, ale aj pri spoločných stretnutiach. Naša duchovná rodina sa stretla na hore Butkov v Skalnom sanktuáriu už po druhýkrát a verím, že pre každého z nás bolo toto stretnutie požehnaním. Matka milosrdenstva nás čakala s otvoreným náručím a s otvoreným srdcom plným duchovných darov a milostí, ktoré bolo cítiť v ovzduší celej

(pokračovanie na nasledujúcej strane)

Obsah:

Čím viac budete prosiť	2
Otvorme sa Duchu Svätému	6
Cesta vystretej ruky	10
Dostávame viac, ako dokážeme dať	11
Liturgická formácia	15
Karolovia	18
Sila požehnaní	21
Máriina výzva	22
Panna Mária – Rozväzovačka uzlov	25
Fatima stále aktuálna	28
Informácie	31
Osemsmerovka	32

hory, ale aj v otvorených srdciach nás všetkých. Počas celého duchovného programu – pri prijímaní sviatosti zmierenia, počas príhovoru, svätej omše, modlitby posvätného ruženca aj pri adorácii sme sa snažili byť otvorení pôsobeniu Ducha Svätého. Otec Michal Zamkovský to vystihol, keď povedal: „Dnes je na tejto hore veľa utrpenia, ale aj veľa lásky!“ Je dôležité, aby sme naše utrpenia prežívali v láske a na lásku ho premieňali, aby dostávalo iný rozmer, rozmer neba.

Na stretnutie prišli mnohí telesne, ale aj duchovne chorí. Boh pôsobil silou svojej lásky a naplnil naše srdcia láskou, ktorú sme nies-

li do našich rodín a všade tam, kde pôjdeme.

Pri svätej omši bolo otcom biskupom Tomášom a generálnou predstaviteľkou sr. Irenou prijatých do Spoločenstva dobrovoľníkov Rodiny Nepoškvrnenej sedemdesiatšesť dobrovoľníkov. Spreádzajme ich službu svojou modlitbou.

Buďme voči sebe navzájom milosrdní a dosiahneme milosrdenstvo. Dôverujme Bohu, on nám pomôže zotrvať vždy v jeho blízkosti. Nech nám Mária, Matka milosrdenstva, vyprosí srdce schopné spolupracovať s tými, ktorí trpia po našom boku.

*Sr. M. Alica Marienková,
štatutárna zástupkyňa RN*

Čím viac budete prosiť

Dňa 12. júna tohto roku uplynulo neuveriteľných 99 rokov od narodenia výraznej osobnosti duchovného života dvadsiateho storočia na Slovensku, sestry M. Bernadety, vlastným menom Aurélie Štefánie Pánčiovej, známej rehoľnej sestry z Kongregácie Milosrdných sestier sv. Vincenta – Satmárok. Táto vzrastom malá, a predsa veľká sestra nám zanechala odkaz: „Nezabudnite, čím viac budete prosiť Pan-

nu Máriu, tým viac od nej dostanete.“ Sestra Bernadeta založila dieľo, ktoré je známe vo svete pod názvom Rodina Nepoškvrnenej. Jej členovia sa zišli na hore Butkov v Skalnom sanktuárii Božieho milosrdenstva 17. júna 2023. Bol to práve obraz tejto výnimočnej ženy, skromnej rehoľnice sestry Bernadety, umiestnený pred oltárom, ktorý vítal pútnikov. Duchovne boli spojení nielen tí, čo vyšli do sanktuá-

ria, ale vďaka TV Lux a Rádiu Lumen aj tí, čo z dôvodu krátkej či dlhšej choroby alebo staroby ostali doma. Mnohí sa modlili aj za skoré blahorečenie zakladateľky. Konferencia biskupov Slovenska na zasadnutí v Badíne v dňoch 12. až 13. júna 2023 odobrila otvorenie procesu blahorečenia zakladateľky Rodiny Nepoškvrnenej, rehoľnej sestry Bernadety Pánčiovej. O dovoľenie začať beatifikačný proces požiadala Kongregácia milosrdných sestier sv. Vincenta – Satmárok. Sr. M. Bernadeta najviac účinkovala na území Banskobystrickej diecézy, ale jej dieľo – Rodina Nepoškvrnenej – má dnes členov po celom svete. Rozšírila sa do Ruska, na Ukrajinu, do Rumunska, Rakúska, Nemecka, Holandska, Švédska i do USA, Kanady aj Austrálie. Mimoriadne je rozšírená na Morave, v Čechách a v Maďarsku. Atmosféra na hore Butkov

bola aj vďaka tomuto veľmi srdečná. Po mesiacoch či rokoch sa mohli konečne stretnúť členovia tejto veľkej rodiny. Mnohí sa už tam tešili aj z toho, že v septembri sa uskutoční 17. púť do Lúrd. Síce nie vlakom, ako tomu bolo doteraz, ale pre nemožnosť v priaznivej cene uhradiť výdavky za cestu po železniciach Slovenska, Rakúska, Švajčiarska a Francúzska, letecky. Rodina Nepoškvrnenej, ktorá nenápadne vyrástla ako malé horčičné semienko, vznikla na Turíce v Jubilejnom roku 1975. Môžeme konštatovať, že to bolo iste vanutie Ducha Svätého, že v silne komunistickej krajine, ktorá bola fanatickým nasledovateľom boľševického Zväzu sovietskych socialistických republík, ba bola v mnohých oblastiach v zmysle normalizácie po trinástom zjazde KSČ ešte silnejšie protináboženská, diskriminujúca svojich občanov veriacich v Boha na akýchsi druhoradých obyvateľov, bez práva na slobodu myslenia a rozvíjania duchovného života, sa tu udialo niečo také, ako je vzrast tohto malého semienka, z ktorého je dnes košatý strom, v tieni ktorého nachádzajú posilu tisíce trpiacich, osamelých či starých, ale i mladých. Toto úžasné modliace sa a obetujúce spoločenstvo, ktoré má mariánsky

charakter, je pričlenené ku Kongregácii Milosrdných sestier sv. Vincenta – Satmárok. Skupinka chorých sa započúvala do výzvy sv. Pavla VI., aby sa celý svet zapálil evanjelizáciou lásky. Združenie Rodinu Nepoškvrnenej oficiálne schválil sv. Ján Pavol II. 8. júna 1991.

Všetko má pôvod v ochote niesť križ, ktorý vstúpil aj do života sestry Bernadety, ktorá pred ukončením školy utrpela na telocviku úraz. Uvoľnil sa jej kĺb a koleno a musela sa podrobiť ťažkej operácii. To bol začiatok jej zdravotných ťažkostí. Pán ju pripravoval na osobitnú cestu života s ľuďmi trpiacimi rozličnými chorobami. Počas núteného pobytu v Čechách, ale i po návrate na Slovensko sa podrobila viacerým operáciám, takže bola istým spôsobom „stálicou“ v nemocniciach. Práve v Martinskej fakultnej nemocnici zasiała na Turíce v roku 1975 prvé semienko veľkej Rodiny Nepoškvrnenej. Napriek svojej chorobe sa venovala chorým prostredníctvom korešpondencie, zostavovala časopis Rodina Nepoškvrnenej, pripravovala a viedla duchovné cvičenia a obnovy a často navštevovala chorých aj väzňov. Na jej podnet začali chorí zo Slovenska putovať vlakom do Lúrd. Je

autorkou viacerých kníh: *Bolo to za mňa, Celý rok so svätými, Srdce v srdci, Krátke úvahy o Litániách k Božskému Srdcu, Krátke úvahy o Loretánskych litániách, Príprava na Turíce, Čo zazvonil strieborný zvonček, V blesku Ježiša I – V., Spomienky na Alenku*. V roku 1979 skrsla medzi členmi veľká myšlienka duchovnej adopcie novokňazov.

Po zmene režimu bola táto nenápadná rehoľná sestra istým spôsobom zjavená svetu aj tam, kde Boh nie je jeho súčasťou. Rôzne významenania, ktoré dostala, však neboli pre ňu to, čo by ju tešilo, skôr ich udeľovanie využívala na vytváranie kontaktov, aby mohla ešte účinnejšie pôsobiť pre dobro trpiacich, medzi ktorých osobitne prirad'ovala väzňov. Dielo Rodiny Nepoškvrnenej rástlo cez obety. Posledných päť a pol roka bola úplne pripútaná na lôžko. Zomrela vo Veľkom týždni 30. marca 2015. Rodina Nepoškvrnenej využila púť do Skalného sanktuária aj na poďakovanie za dar života tejto rehoľnej sestry a zároveň aj na to, aby členovia prosili za rozvoj Rodiny Nepoškvrnenej v súvislosti s nadechádzajúcim Jubilejným rokom 2025, ktorý bude aj rokom päťdesiateho výročia založenia Rodiny Nepoškvrnenej.

Stretnutie tohto úžasného spoločenstva začalo o 9.30 hod. vzývaním Du-

cha Svätého a príhovorom pátra Michala Zamkovského CSsR (redemptoristu). Celé stretnutie hudobne sprevádzala skupina Rieka. Otec Michal povedal, že Rodina Nepoškvrnenej, ktorá vznikla na Turíce, sa nebadane začala rozrastať pod vplyvom Ducha Svätého, keď sestrička Bernadeta, zakladateľka RN, odpovedala na jeho vnuknutie. Poukázal na skutočnosť nášho povolania, ktoré začalo v okamihu svätého krstu povolaním k svätosti a k tomu, aby sme sa otvorili pôsobeniu Ducha Svätého tak vo svojej rodine, v obci, vo farnosti aj na Slovensku a aby sme bojovali nie zbraňami, ale láskou v moci Ducha Svätého a vyprosovali Božie požehnanie.

Modlitbou všetkých modlitieb je samozrejme svätá omša. Je len správne, ak ten, ktorý je pastierom zvereného stáda, biskup, prichádza na takéto slávenie, aby posilnil svojich vo viere a nanovo v nich zapáľoval oheň Ducha Svätého a teraz zvlášť novej evanjelizácie. Toto uskutočnil žilinský diecézny biskup, Mons. Tomáš Galis, do ktorého diecézy skalné sanktuárium patrí. Všetci pozorne počúvali biskupa, ktorému je zverený aj fatimský apoštolát, biskupa, ktorý je známy svojou angažovanosťou vo vzťahu k chorým, ale i mladým, ktorí majú

niešť štafetu posolstva sestry Bernadety, slúžiť a pomáhať núdznym. Je len samozrejmé, že verný úlohe, ktorá mu je zverená, jednotu s pápežom vyjadruje aj tým, že sa odvoláva na jeho slová, na jeho výzvy, aby sme sa nebáli odovzdávať vieru, aby sme ju odovzdávali svojim životom a prejavovali to aj tým, že máme trpezlivosť s deťmi, so starými a chorými. Takýmto spôsobom sa odovzdáva skúsenosť Boha, Božia láska a milosrdenstvo.

V Cirkvi sa veľmi rozmáha dobrovoľníctvo, lebo na liečbu bolestí sveta už nestačia len inštitúcie, ale je nutná pomoc zapálených ľudí, ktorých voláme dobrovoľníci. Bez nich si už dnes nevieme predstaviť jestvovanie spoločnosti. Aj Rodina Nepoškvrnenej sa opiera vo veľkej miere o dobrovoľníkov z rôznych profesií. Biskup Galis počas svätej omše, po homílii, uviedol do služby sedemdesiatšesť dobrovoľníkov RN, ktorí sa tým stali členmi Spoločenstva dobrovoľníkov RN. Každému požehnal dobrovoľnícku vestu a ruženec, ktorý sa tak stal ich preukazom a odznakom. Po modlitbe po svätom prijímaní sa prítomným prihovorel Daniel Dian s výzvou, aby sme sa vedeli naplno odovzdať Matke Božej a zveriť sa pod jej mocnú ochranu,

ako nás k tomu volal sv. Ján Pavol II. a volá aj pápež František. Po tejto zverujúcej sa modlitbe udelil biskup Mons. Tomáš Galis všetkým pútnikom apoštolské požehnanie.

Po svätej omši nastal čas na osobné kontakty pútnikov, ktorí sem prišli z rôznych kútov Slovenska. Bolo úžasné sledovať, ako toto spoločenstvo rozbalilo svoje zásoby, a tak sa istým spôsobom pripodobnilo Ježišovým poslucháčom pri Genezaretskom jazere, ktorých si tam posadalo, ako píše evanjelista, viac ako 5 000 mužov, tak tomu bolo aj na hore Butkov, a nasýtili sa. Po obedňajšej prestávke nasledovala modlitba bolestného posvätného ruženca a hodinová eucharistická adorácia, ktorú viedol

o. Michal Zamkovský. Účastníci stretnutia ju prežívali v hlbokej sústredenosti. Keďže sa blížila 15. hodina, pred eucharistickým požehnaním sa všetci pomodlili korunku k Božiemu milosrdenstvu.

O tom, že Rodina Nepoškvrnenej je otvorená pre všetkých, svedčí aj skutočnosť, že stretnutia sa zúčastnili nielen členovia, ale aj tí, ktorí členmi tejto duchovnej rodiny ešte nie sú. Priamo na Butkove sa do RN prihlásilo skoro dvesto nových členov.

Mnohí pútnici už tam hovorili o tom, že sú plní veľkého očakávania a chcú sa zúčastniť aj budúceho stretnutia tejto zvláštnej a silnej rodiny.

Vdp. Daniel Dian

Otvorme sa Duchu Svätému

Tohtoročné stretnutie RN, ktoré sa konalo v Skalnom sanktuáriu Božieho milosrdenstva na Butkove, sa začalo príhovorom o. Michala Zamkovského CSsR, ktorý sa najskôr podakoval všetkým členom RN za akúkoľvek duchovú podporu spolubratov redemptoristov, najmä počas ľudových misií. V príhovore povzbudil prítomných, ale aj poslucháčov Rádia Lumen, ktorí boli s nami duchovne spojení, aby sme sa:

- 1. otvorili Duchu Svätému,*
- 2. uvedomili si, že nie sme tu sami pre seba, ale pre druhého človeka a je tu Boh, ktorý je tu pre nás – niekto, kto je stále s nami,*
- 3. upriamili sa na túžbu, ktorú máme všetci, na túžbu po nebi.*

Nasledujúce riadky nám priblížia prvú časť príhovoru o. Zamkovského.

Je krásne, že sme sa mohli zhromaždiť na tomto krásnom mieste, odkiaľ je taký pekný výhľad, v tomto úžasnom Božom chráme. Chrám, to nie je predovšetkým nejaká kamenná budova, ale chrám, to je aj celá nádherná Božia príroda, ktorú Boh stvoril, ktorá spontánne oslavuje Boha. Ale ten najkrajší Boží chrám, to sme my, to ste vy. To je ten chrám, ktorý posväčuje Duch Svätý. Rodina Nepoškvrnenej je združenie ľudí, ktorí si chcú pomáhať, ktorí sa chcú spolu modliť. A už to je krásne, lebo vo svete plnom individualizmu, kde každý chce ísť životom sám, je dôležité, že chceme byť spolu. A už to je znak, že Duch Svätý pôsobí, pôsobí v nás.

Chcel by som sa vám prihovoriť v takých troch povzbudeniach. To

prvé povzbudenie je, aby sme sa otvorili Duchu Svätému, ktorý nás povoláva ku svätosti. „*Nevediete, že ste Boží chrám,*“ hovorí sv. Pavol, „*a že v tomto chráme prebýva Boží Duch? Boží chrám je svätý*“ (porov. 1 Kor 3, 16). A to si chceme viac a viac uvedomiť bez nejakých veľkých rečí a filozofií. Jednoducho sa chceme pozdvihnúť na ducha. Už len to, že sme vystúpili tu hore, tak sme sa povzniesli, a k tomu je potrebné povzniesť aj ducha. Hneď na začiatku skúsme pozvať Ducha Svätého do celého tohto zhromaždenia. Nezapúdajte, že idea vzniku Rodiny Nepoškvrnenej vznikla na Turíce. Všade, kde sme spolu s Máriou, kde sa modlíme, tam sú Turíce. Sme tu spolu s Máriou, tak skúsme prežiť znovu také malé Turíce... Ako hovorí sv. Serafim zo Sarova: „*Celý náš život je o prijímaní Ducha Svätého.*“ Byť svätý znamená byť plný Ducha Svätého, tak ako Mária je naplnená duchom a znova ho prijíma na Turíce. Mária sa modlí s nami. Ten, kto je naplnený Duchom Svätým, je živý človek a živý človek je oslavou Boha. Nemusíme hľadať svätosť neviem kde – škriabať sa do neba, ale otvárať sa Duchu Svätému, prijímať ho a vnímať jeho

vnuknutia, ísť za jeho vnuknutiami. Viem, že to mnohí robíte a máte s tým skúsenosť.

Mnoho ľudí vo svete chce čosi dosiahnuť. Chcú zanechať za sebou nejakú stopu. Stať sa bohatiermi, na ktorých sa bude spomínať. Niektorí píšú knihy, niektorí tvoria umelecké diela, vytvárajú veľké rekordy v športe... Chcú zasiahnuť do dejín, zapísať sa. Chcú mať mimoriadne schopnosti, niekedy aj cez mágiu. A mnohí prosia aj Ducha Svätého, aby im pomohol, ale Duch Svätý tu nie je na to, aby z nás robil bohatierov v tom svetskom zmysle. Duch Svätý je tu preto, aby z nás robil svätých, aby sme viac patrili Bohu, boli s ním jedno. Ved' nakoniec byť pozemským bohatierom, to je iba na chvíľu. Prejde nejaký čas a je koniec. Ale byť svätým, to je niečo, čo presahuje čas, naše príbehy a vôbec celé dejiny. Je dôležité uvedomiť si, že bez Ducha Svätého nie je nič! Čím by bolo toto zhromaždenie bez Ducha Svätého? Ani by nebolo. Ono vlastne vzniklo na Turíce v roku 1975. Vnuknutie sestry Bernadete, a pomaly to išlo ďalej. Duch Svätý toto združenie buduje a ono rastie, ako hovorí Ježiš, ani nevieme ako. Rastie, rozširuje sa, kde všade po svete.

Bez Ducha Svätého by sme nemali Božie slovo ako niečo živé. Sväté písmo – to by boli len príbehy z minulosti, ktoré sú mŕtve. Prečítali by sme si, áno, je to pekné, objavili by sme nejakých hrdinov... niekoho, kto zomrel pred 2000 rokmi a koniec. Bez Ducha Svätého by liturgia, svätá omša, ktorá tu bude za chvíľu, bola len nejaké pekné divadlo. Niečo by sme zaspievali, nejako zbožne by sme sa tváрили, išlo by to cez TV Lux, nevieme kde všade, ale v podstate nič. Bez Ducha Svätého by Cirkev bola len nejaká organizácia tu na zemi, ako to mnohí vnímajú, ktorej ide o zisky, o vplyv a podobne. Bez Ducha Svätého je naša modlitba monológ do prázdna, do steny. Ale s Duchom Svätým sa všetko mení. Cez Ducha Svätého je to všetko živé a my vstupujeme do živého príbehu.

Duch Svätý má svoje prekvapenia. Často si povoláva ľudí, o ktorých by to nikto nepredpokladal. Z poslednej doby sv. sestra Faustína. Nikto by nepredpokladal, že cez ňu sa tajomstvo milosrdenstva rozleje na celú Cirkev. Alebo sv. Mária Margita Alacoque v 17. storočí, keď cez ňu Ježiš ako by odkryl tajomstvo svojho Srdca. Aj keď sa zdá, že tá úcta tu bola vždy, ale niekto príde a cez neho sa to

otvorí pre celú Cirkev a vyleje sa požehnanie pre všetkých. Tak zaujíma vo si Boh povoláva ľudí. Tak si povolal aj sestričku Bernadetu. Pamätám si, ako sme ešte v začiatkoch spolu s ňou robili v Ružbachoch duchovné cvičenia. Vtedy sa zdalo, že nič veľkého sa nedeje. A dialo sa a stále sa deje.

Tu si chceme uvedomiť, že každý z nás je povolaný k svätosti. Každý z nás je povolaný ísť do sveta, ako prví učeníci, ktorým Ježiš hovorí: „*Prijmite Ducha Svätého*“ (Jn 20, 22). Po svojom vzkriesení sa postavil doprostred učeníkov a hovorí: „*Prijmite Ducha Svätého*.“ Oni sú zo strachu pred Židmi zatvorení pred svetom. A keď prijmú Ducha Svätého, vyrazia dvere, vyjdú na ulice a vyhlásia svätú vojnu. A to nie vojnu so zbraňami, zabíjaním, ale vojnu lásky – revolúciu lásky. Neuveriteľnú revolúciu, ktorá ide cez 2000 rokov a šíri sa. Aj my sme tu ako svedectvo toho, že sa dá bojovať láskou. A tento svet to tak veľmi potrebuje. Prijatť Ducha Svätého a meniť svet, vyhlásiť svätú vojnu. Možno v rodine, v obci, vo farnosti, aj na Slovensku. Vyhlásiť vojnu, nie zbraňami, ale láskou, v moci Ducha Svätého, v moci jeho požehnaní. Bez toho to nepôjde.

A Duch Svätý má svoje prekvapenia. Tam, kde sa zdá, že je všetko akoby mŕtve, tak odrazu zavanie Duch a jeho oheň sa rozhorí. Vy starší si pamätáte, keď v roku 1958 zvolili kardináli za pápeža staručkého patriarchu z Benátok Angela Roncaliho. Hovorilo sa: „*Tak bude nejaký prechodný pápež na dva-tri roky, a potom uvidíme, nejakto prežijeme*.“ A vieme, čo sa stalo. Pápež Ján XXIII. zvolal koncil a rozbehol prúd, ktorý trvá doteraz. Toto sú tie Božie prekvapenia. Nevieime cez koho, ako a kde Boh tieto prekvapenia pripraví. Ale, čo je dôležité pre nás, aby sme sa nebáli Ducha Svätého, aby sme ho často vzývali, boli mu otvorení. „*Ako sa to stane?*“ (Lk 1, 34), hovorí Mária. „*Mocou Ducha Svätého*“ (porov. Lk 1, 35). „*Ako sa to stane?*“, môžu sa pýtať učeníci vo večeradle. Mocou Ducha Svätého. Ako sa to stane, že môžeme byť povzbudení, premenení, naplnení? Mocou Ducha Svätého.

Nech sa Duch odtiaľto, z tohto vrchu, rozlieva na celé okolie, na Považie na Slovensko. Boh čaká na túto príležitosť, aby mohol vyliatť Ducha, aby mohol vyliatť svoje požehnanie.

*Z príhovoru o. Michala
Zamkovského na stretnutí RN
(Dokončenie v budúcom čísle)*

Cesta vystretej ruky

„Dobrovoľníctvo je hymnus na bratstvo... je cestou vychádzania v ústrety druhým, cestou vystretej ruky, cestou starostlivosti o druhých.“ Týmito slovami, ktoré povedal Svätý Otec František skupine talianskych dobrovoľníkov, začal otec biskup Tomáš Galis obrad prijatia 77 mužov a žien do Spoločenstva dobrovoľníkov Rodiny Nepoškvrnenej počas svätej omše v Skalnom sanktuáriu Božieho milosrdenstva na hore Butkov, kde sa 17. júna 2023 stretli členovia tejto veľkej duchovnej rodiny. Medzi dobrovoľníkmi, ktorí boli prijatí do spoločenstva, je 48 žien a 29 mužov a čo je veľmi pekné, dobrovoľníkmi sa stalo 14 manželských párov. Sú medzi nimi tí, ktorí už dlhé roky pomáhali počas púti do Lúrd, na stretnutiach členov RN, pri duchovných obnovách chorých alebo pri iných príležitostiach. Ich rady postupne dopĺňali noví ľudia ochotní priložiť ruku k dielu a veľmi sa tešíme tomu, že do tejto služby sa pridali aj mladí ľudia.

Všetci tí, ktorí boli prijatí do Spoločenstva dobrovoľníkov RN, prejavili túžbu stať sa členmi, osvedčili

sa už v službe a absolvovali niekoľko formačných stretnutí. Rodina Nepoškvrnenej má mariánsky charakter a patrí do vinčentskej rodiny. Keďže jednou z podmienok členstva v Spoločenstve dobrovoľníkov RN je aj pestovanie mariánskeho a vinčentského ducha, nádejní členovia sa v rámci formácie zamýšľali nad Pannou Máriou, ktorá je pre každého z nás vzorom poslušnosti Božej vôli a služby. Oboznámili sa so životom a charizmou sv. Vincenta de Paul, ktorý mal vždy otvorené oči i srdce pre potreby blížnych a dokázal do služby týmto ľuďom zapojiť kňazov, sestry i laikov. Práve vo vzájomnej spolupráci spočíva aj služba našich dobrovoľníkov.

Členov RN denne spája modlitba posvätného ruženca (5 desiatkov) a stretnutie pod krížom o 15. hodine. Dobrovoľníci sa k nim pripájajú

modlitbou aspoň jedného desiatku ruženca a o 15. hodine spolu s nimi ďakujú za dar vykúpenia a pomodlia sa trikrát Zdravas', Mária a zasväcujúcu modlitbu k Panne Márii, ktorú obetujú za Spoločenstvo dobrovoľníkov a členov RN.

Súčasťou obradu prijatia dobrovoľníkov bolo aj požehnanie ruženca a vesty dobrovoľníka. Požehnanie ruženca je nám známe, ale prečo otec biskup požehnal aj tieto vesty? Vyjadrujú to slová samotného požehnania: „Pane Ježišu, ty si nám svojím životom dal príklad lásky a služby. Požehnaj tieto vesty, ktoré príjmu dobrovoľníci Rodiny Nepoškvrnenej ako znak ich ochoty slúžiť bližným. Nech im vždy, keď si ich budú obliekať, pripomenú, že v každom bratovi a sestre budú slúžiť tebe samému. Na príhovor

Nepoškvrnenej im pomáhaj slúžiť tak, aby ich služba ohlasovala svedu, že môžeme byť bratmi a sestrami. Naplň ich srdcia túžbou prijať každého človeka, ktorého postavíš na cestu ich života.“

Modlime sa za našich dobrovoľníkov, aby ostali verní svojej službe. Prosme, aby neochabla ich prvotná horlivosť. Nech vytvárajú spoločenstvo lásky a služby, ktoré bude otvorené pre všetkých, a nech je ich príklad povzbudením pre tých, ktorí sa stretávajú s chorými a trpiacimi, aby sa rozhodli podať im pomocnú ruku. Nech sa táto štafeta lásky, služby a pomoci nezastaví, ale nech sa odovzdáva budúcim generáciám.

Vďaka všetkým za každú aj tú najskrytejšiu službu.

Sr. M. Alžbeta

Dostávame viac, ako dokážeme dať

Ako som sa stal členom Spoločenstva dobrovoľníkov Rodiny Nepoškvrnenej? Čo to pre mňa znamená? Čo môžem dať a čo dostávam? Odpovede na tieto a snád' aj na iné otázky nájdete v nasledujúcich svedectvách našich dobrovoľníkov. Mená a roky uvedené v zátvorke svedčia o tom, že dobrovoľníkom môže byť žena i muž, starší i mladší človek, bez ohľadu na vzdelanie, povolanie či zamestnanie. Práve táto rôznorodosť umožňuje spojiť svoje sily a schopnosti a stať sa predĺženými rukami milosrdného Boha v dnešnom svete.

Dobrovoľníctvo je služba. Tým, že sme sa narodili, sme povolani aj k službe. Navzájom pomáhame jeden druhému. Pomáhame napríklad v rodine. Patrím do rodiny železničiarov a aj tam si pomáhame. A pomáhame aj druhým ľuďom, veď už na toľkých púťach do Lúrd sme prevzali nad nimi záštitu. Aj dnes slúžime. Dobrovoľníctvo je ako dýchanie. Bez dýchania sa nedá žiť – bez pomoci druhým sa nedá žiť. Veď by nebol naplnený život človeka. Ak by som žil iba pre seba, bol by som egoista a musel by som sklázať k nejakým nie dobrým veciam. Ak slúžime, sme naozaj Božie deti. Buďme synmi a dcérami nebeského Otca! Slúžme z lásky, dobrovoľne, bez akýchkoľvek bočných úmyslov. Slúžim a nechcem za to nič, pretože, ak by som za to niečo chcel, už nie som dobrovoľník. Ježiš Kristus nám dal príklad. Slúžil až k objatiu sveta z kríža. A Panna Mária? Tá ma drží za ruku. V tomto živote mnohokrát zakopnem, ale ona je moja Mama, moja nebeská Matka, ktorá mi pomáha vstať.

Ján (69)

Za všetkých lekárov a zdravotníkov, ktorí sme v Spoločenstve dobrovoľníkov RN, môžem povedať,

že bez ohľadu na vek, bez ohľadu na zaradenie v lekárskom odbore sme veľmi radi, že môžeme slúžiť chorým v RN. Spolu s manželom, tiež lekárom, sme v službe chorým v RN už dvadsať rokov. Môžeme povedať, že RN má obrovskú náruč, ktorá sa roztvára pre každého, kto chce prísť a pomáhať. Je dobré, keď si mnohí ľudia uvedomia, že v tomto našom krátkom živote je všetko dočasu. Preto by sme chceli, aby sa mladí, ktorí túžia a cítia vo svojom srdci, že by mohli pomáhať svojim blíznym, rozhodli patriť do tohto spoločenstva RN. Stojí to za to!

Každý človek dostal od Pána Boha mnohé dary. O niektorých možno dlho ani nevie, až raz precitne. Srdce mu odrazu povie, čo by mal robiť. Ak dostal dar a on ho spozná, potom je jeho povinnosťou a Božím zámerom, aby sa s darom rozdelil. Nech dáva tento dar komu len môže. Dar sa týmto rozdávaním len zväčšuje. Radosť z rozdaného

daru, ktorá sa rozdávaním šíri, je omnoho väčšia, ako bol na začiatku dar toho, kto sa s ním podelil.

Valika (71), Dušan (70)

Ako som sa dostal k Rodine Nepoškvrnenej? V roku 2015 moja manželka vážne ochorela a veľmi túžila ísť do Lúrd. Napisala do Rodiny Nepoškvrnenej a dostali sme odpoveď, že môžem ísť aj ja ako jej sprievodca. Manželkina túžba sa teda splnila. Keď potom v roku 2019 zomrela, prijal som ponuku stať sa dobrovoľníkom. Chcem slúžiť a pomáhať ľuďom, ako som pomáhal jej.

Peter (52)

Moje prvé stretnutie s Rodinou Nepoškvrnenej bolo u nás vo Višňovom, kde sa v roku 2017 konalo stretnutie jej členov. Keď som videla ten zástup chorých a tých, ktorí potrebujú pomoc, pocítila som v srdci, že aj ja by som chcela pomáhať. Niečo ma viedlo k presvedčeniu, že to je to, čo vo svojom živote chcem. Toto stretnutie bolo plné zvláštnej milosti. Videla som mnohých dobrovoľníkov, ktorí pomáhali, pamätám si, ako sa pohybovali v modrých vestách s nápisom Rodina Nepoškvrnenej. Na ich tvárach bolo vidieť veľa lásky, pokory a súcitu voči chorým...

Stretnutie so sestričkami z RN bolo pre mňa ako znamenie a splnila sa moja túžba. Oslovili ma, a tak moja prvá služba bola počas cesty vlakom na púť do Lúrd, kde som úplne pochopila, že služba dobrovoľníka je neopísateľný pocit, keď môžeme niekoho obdarovať svojou prítomnosťou, láskavým pohľadom, starostlivosťou. Keď som cítila únavu, stačil mi jeden pohľad na tých, ktorí v bolesti trpeli, a napriek tomu sa na vás usmiali. To bol pre mňa liek.

Chcem sa zo srdca poďakovať sestričkám z RN, že ma prijali do služby dobrovoľníka, že môžem byť v službe chorým a trpiacim, ktorých Panna Mária zakrýva svojím ochranným plášťom.

Andrea (50)

Moja cesta do Rodiny Nepoškvrnenej je možno trochu nezvyčajná. Prvý kontakt, ktorý som s RN mala, bol vo firme môjho otca, ktorý šije oblečenie pre Rodinu Nepoškvrnenej – vesty, polokošeľe či mikiny, ale aj iné potrebné veci, najmä na púť do Lúrd. Keďže som v jeho firme pracovala, veľa týchto výrobkov prešlo aj mojimi rukami. Vtedy som netušila, čo to tá Rodina Nepoškvrnenej je. Teraz hrdo nosím tieto výrobky na sebe aj ja sama.

Viac mi fungovanie tohto spoločenstva priblížila moja krstná, ktorá sa so sestričkami pozná už dlho, absolvovala s nimi rôzne akcie či púte a ponúkla mi, aby som sa s ňou zúčastnila na púti do Lúrd v roku 2015 ako dobrovoľníčka. Nič netušiac o tom, aká obohacujúca skúsenosť ma čaká, som túto ponuku prijala. Našla som tak činnosť, pri ktorej mám pocit zadosťučinenia, pomoci a najmä vd'ačnosti. Som študentka. Teraz pôjdem do Lúrd už štvrtýkrát a odporúčam dobrovoľníctvo skúsiť každému, kto môže a chce pomôcť, pretože práve pri tejto pomoci chorým či nevládnym si človek uvedomí, že má za čo ďakovať.

Terka (21)

Ako a prečo som sa stala dobrovoľníčkou Rodiny Nepoškvrnenej? Priviedli ma k tomu okolnosti života. Moji rodičia boli oslovení k službe ako železničiarci ešte v roku 1992, čím sa započala služba pri lurdských púťach v našej rodine. Keď v roku 1998 ochorel náš syn, mala som možnosť osobne putovať s prosbou k Matičke a slúžiť chorým a putujúcim zároveň. A aj keď náš syn zápas s leukémiou nevyhral, v roku 2005 sme celá rodina opäť putovali k Matke, hoci bez nášho syna,

ale s ním v srdciach, poďakovať a naďalej prosieť o silu, povedať svoje fiat, ako ho povedala ona anjelovi Gabrielovi a opäť slúžiť všetkým chorým, pútnikom. Od roku 2008 ma k tomu viedla aj moja práca, keď som opakovane mohla pripraviť celú cestu vlakom do Lúrd aj späť na Slovensko, nekôr aj ako vedúca vlaku.

Rodina Nepoškvrnenej, sestričky, kňazi, chorí, známi aj neznámi, všetci tvoríme veľké spoločenstvo lásky, služby a vzájomnej modlitby. Vďaka, Matka, že nás stále k sebe pozývaš, že nás miluješ a ochraňuješ svojím plášťom, Nepoškvrnená.

Marika (48)

Prvýkrát sme sa spolu s manželkou stretli s Rodinou Nepoškvrnenej počas seminára s pátrom Eliasom Vellom vo Vysokých Tatrách, na ktorý nás pozvala naša známa. Obaja sme ctiteľmi Panny Márie. Sviatosť manželstva sme prijali na sviatok Panny Márie a aj každý z našich troch synov sa narodil v deň niektorého mariánskeho sviatku. Počas jedného neformálneho rozhovoru so sestričkami z RN, sme im povedali, že obidvaja by sme chceli pomáhať a slúžiť v Rodine Nepoškvrnenej. Dnes radi pomôžeme v tom, čo môžeme. To,

že to robíme spolu ako manželia, a kde sa dá, zapoja sa už aj naše deti, je pre nás veľkým obohatením. Počas týždňa má každý z nás svoje pracovné povinnosti i problémy – manželka podniká a ja som momentálne starosta obce. Keď sa potom spolu zúčastňujeme formačných stretnutí, duchovných obnov či akcií RN, máme obrovskú príležitosť

nielen slúžiť iným, ale slúžiť aj sami sebe. Spoločne zdieľame radostné i bolestné chvíle a domov prichádzame naladení na tú istú vlnovú dĺžku. Zistili sme, že tým, že slúžime, mnohokrát dostávame omnoho viac, ako môžeme dať. Naša rodina sa upevňuje a všetci máme z toho duchovný úžitok.

Anna (39), Róbert (43)

Liturgická formácia

Naposledy sme si v našej liturgickej formácii priblížili prvé dva základné a najpoužívanejšie liturgické postoje, ktorými sú státie a sedenie. Teraz si predstavíme ďalšie postoje, ktoré sú viac dynamické a majú hlboký vnútorný význam.

Procesia

Ani si neuvedomujeme, ako často sme jej svedkami alebo sa jej aj sami zúčastňujeme. Procesia (po latinsky *procedare* – ísť, kráčať) je osobitná forma postoja, ktorý je formou pohybu. V tomto význame zahŕňa chôdzu, presun z jedného miesta na druhé. Nie je to však bezcieľná a nezmyselná chôdza. Podľa liturgickej symboliky vyjadruje cestu vyvoleného národa z egyptského otroctva do zaslúbenej zeme pod vedením Mojžiša a pod mocnou Božou ochranou. Druhý vatikánsky koncil učí,

že každá procesia je symbolom nového Božieho ľudu na púti za Kristom a s Kristom. Na čele sprievodu sa zvyčajne nesie kríž, ktorý nám nielen pripomína, koho nasledujeme v našom kresťanskom živote, ale pripomína nám aj Kristovu Paschu, prechod zo smrti do života, z otroctva hriechu do slobody Božích detí, do neba (do novej zaslúbenej zeme).

Osobitnou formou procesie sú tzv. teoforické procesie, ktoré sa v liturgii Cirkvi objavujú od 14. storočia s rozvojom eucharistického kultu (z gréčtiny *theos* – Boh, *foros* –

niest'). Sú známe aj ako eucharistické procesie, pretože sa nesie v monštrancii Najsvätejšia sviatosť. Medzi takéto procesie patrí procesia na Slávnosť Božieho Tela (so 4 zastaveniami) aj procesia vzkriesenia, ktorá vyjadruje radosť z Kristovho zmŕtvychvstania. Ale tiež môžeme spomenúť aj procesiu, ktorá sa s Eucharistiou koná každodenne v mariánskom pútnickom mieste Lurdy.

Taktiež počas sv. omše sa viackrát koná procesia (sprievod): v úvodných obradoch, sprievod s evanjeliárom k ambone, sprievod veriacich pri prinášaní obetných darov ako aj sprievod na sväté prijímanie, ktorý vyjadruje našu túžbu stretnúť sa a spojiť sa s Ježišom v Eucharistii. Do kategórie procesií môžeme samozrejme zaradiť aj akékoľvek procesie, ktoré sa konajú na rozličných mariánskych miestach, procesie pútnikov so sochami a zástavami, ale taktiež smútočnú procesiu z kostola na cintorín, ktorá sa koná pri pohrebných obradoch. Ďalej môžeme spomenúť radostné procesie, akými sú vstup biskupa do chrámu či primície, ale aj prosebné procesie, ktoré sa konávajú na krížové a kántrové dni, pešie púte atď.

Procesia nie je nič iné ako postoj postupovania, napredovania, vykroč-

nia. Procesia dáva do pohybu celé telo, celú osobu a vyjadruje dôstojnosť ľudskej bytosti. Teda procesia, ktorej sa kresťanský ľud zúčastňuje (dokonca aj vtedy, keď pri procesii počas sv. omše ho zastupuje iba liturgická služba), nám pripomína potrebu zapojiť všetky telesné a duchovné sily na ceste k dokonalosti podľa Kristovho príkladu. Procesia tiež odhaľuje pravdu, že na stretnutie s Bohom nečakáme nehybne, nečinne, ale vyvíjame úsilie, aby sme sa k nemu priblížili a nasledovali jeho kroky.

Kľáčanie a pokľaknutie

Veľmi charakteristickým liturgickým postojom je kľáčanie. Treba však rozlišovať medzi kľáčaním a pokľaknutím. Človek kľáči na oboch kolenách dlhšiu chvíľu, napríklad pri premenení pri slovách: „*Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta...*“ alebo pri adorácii Najsvätejšej sviatosti. Je to postoj pokornej adorácie a poníženia sluhu pred pánom. Pokľakne porazený pred víťazom, poddaný pred svojim vládcom, ale tiež človek, ktorý prejavuje pokánie a žiada o odpustenie alebo prosí o milosť.

Vo Svätom písme sa na mnohých miestach stretávame s postojom kľáčania. Malo tri podoby: padnutie

na tvár (Dt 26, 10; Joz 5, 15; Mk 14, 35), padnutie na kolená (Mk 1, 40; Mk 10, 17; Mt 17, 14; Mt 27, 29) a kľačanie (v Starom zákone: 2 Krn 6, 13; Ezd 9, 5, a v Novom zákone: Sk 9, 40; Sk 20, 36; Sk 21, 5). Príklad modlitby na kolenách nám dal sám Kristus, keď sa modlil v Olivovej záhrade (Lk 22, 41). Svätý Štefan, prvý mučeník Cirkvi, položil svoj život tým, že bol ukameňovaný na kolenách (Sk 7, 54-60). Už od 4. storočia sa na znak úcty kľačalo pred posvätnými predmetmi ako je kostol, kostolný prah, oltár, kríž a pred osobami, ako je biskup alebo kňaz.

V tom istom období nadobudol postoj kľačania aj kajúcny a prosebný význam. Kľačanie sa stalo znakom človeka, ktorý sa kajal z viny, a znakom prosby človeka, ktorý hľadá starostlivosť a pomoc. Kajúcny charakter tohto postoja spôsobil, že diecézne synody a dokonca aj Nicejský koncil (roku 325) zakázali kľačanie v nedeľu a počas celého veľkonočného obdobia, aby sa tým nepopieral slávnostný a radostný charakter. Kľačanie sa však dodržiavalo počas pôstnych dní a počas Veľkého pôstu. Kľačanie a následné vstávanie bolo usmerňované zvolaním diakona, tak ako to máme zachované aj pri dnešnej liturgii.

Postoj kľačiaceho počas liturgie symbolizuje nielen uctievanie a podriadenie sa, ale aj obmedzenosť a závislosť od Boha. Človek tak vyjadruje svoju malosť pred Bohom. Toto gesto je znakom adorácie: pokornej adorácie Božieho majestátu. Svätý Pavol v Liste Filipanom (Flp 2, 6-11) nás povzbudzuje, „*aby sa na meno Ježiš zohlo každé koleno v nebi, na zemi i v podsvetí...*“

Postoj kľačania z uvedených dôvodov je adekvátnym vyjadrením našej poklony a adorácie počas svätej omše pri premenení, pri eucharistickej adorácii, keď je vystavená Oltárna sviatosť a tiež ako základný postoj počas sviatosti pokánia (svätej spovede). Kľačanie je prejavom klaňania aj vo vianočnej svätej omši na Božie narodenie a na slávnosť Zvestovania Pána (25. marca) pri slovách Kréda: „...a mocou Ducha Svätého vzal si telo z Márie Panny...“ keď si kľakne celebrant aj všetci veriaci na znak osobitnej úcty k tajomstvu Vtelenia.

Variantom kl'áčania je pokľaknutie na jedno koleno (zvyčajne na pravé). Je to gesto úcty, pokory, pozdravu a zároveň rozlúčky s Bohom. Preto pokľakneme pri vstupe do kostola a pri odchode z neho, tiež keď prechádzame popred bohostánok, a keď pred nami prechádza kňaz s monštranciou počas eucharistickej procesie (napr. na sviatok Božieho Tela) alebo keď kňaz nesie Eucharistiu k chorému domov.

Svätý Hieronym učil, že kl'áčanie tela by malo byť sprevádzané aj *kl'ácaním srdca* – teda správnym vnútorným rozpoložením. Keďže vonkajšie znaky vyjadrujú postoj ducha, je dobré, aby sme týmto znakom rozumeli a správne navonok aj vyjadrili to, čo vnútorne prežívame, a naopak, aby nás aj vedomé používanie liturgických postojov viedlo k hlbšiemu vnútornému prežívaniu.

Vdp. Peter Starošítk

(Pokračovanie v budúcom čísle)

Karolovia

Medzi životnými príbehmi členov Rodiny Nepoškrvnenej, ktoré nám v zvukovej podobe zanechala sestrička Bernadeta, nás zaujali aj príbehy dvoch Karolov. Každého z nich si Boh viedol inou cestou, ale obaja postupne, aj vďaka ťažkej chorobe, dozreli k tomu, že odchádzali z tohto sveta so spevom na perách.

Prvý Karol bol osvetový inšpektor, ktorý veľmi rád pripravoval vývesky s náboženskou tematikou. A to nielen tie, ktoré boli umiestnené v kostole, ale ja vonku v blízkosti kostola. Musíme pamätať na to, že to bolo ešte v čase náboženskej neslobody, keď sa takéto aktivity netolerovali. Robil to vždy potajomky, takže nikto ani netušil, kto je autorom týchto vývesiek či nástieniek. Jeho kolegovia, mnohí z nich boli členmi komunistického strany,

ani nesisvali, že jeden z nich sa venuje takejto činnosti, a to na slávu Božiu. Karol horlivo pracoval aj pre Rodinu Nepoškrvnenej, až dovedy, kým mu nevyhasli obe oči. Nezastvorila ich smrť, ale zákerná choroba – rakovina.

Keď sa dostal do Košíc na prvú operáciu, vyšiel von a sadol si na lavičku v nemocničnom areáli, a to tak, aby dovidel na kostolnú vežu. Celé hodiny na diaľku adoroval Pána Ježiša vo Sviatosti ol-

tárnej. Najprv ho chválil za zrak, ktorý doteraz mal. Potom poďakoval za všetko, čo mohol vidieť, kým mu oči slúžili a on nimi mohol obdivovať Božie diela. Najčastejšie to bola krása tatranských veľikánov, pretože býval priamo pod nimi. Po chvíli vzdávania vďaky pokorne sklonil hlavu a odprosieval za to, čím urazil dobrého Stvoriteľa darom svojho zraku. Keď skončil modlitbu chvály, vďaky a odprosenia, vrátil sa do svojej nemocničnej izby a veselo si nôtil i hvízdal.

„Karol,“ oslovil ho spolupacient, „nevyzeráte na to, že idete stratiť oko! Zdáte sa mi veľmi veselý.“

„Teším sa,“ odpovedal pokojne Karol, „pretože keď stratím pravé oko, už ním nikdy neurazím dobrého Pána Boha. Zatiaľ mi ešte jedno necháva.“

Týždeň po operácii sa vrátil domov. Manželka mu denne vymývala očné jamku a Karol si pri tom

veselo prespevoval: „Anjelským pozdravením zvon sa ozýva...“

„Karol, ty nevyzeráš na pacienta, ale na pútnika, ktorý vystupuje na Levočskú horu. Spievaš, ako keby mal byť 2. júl, sviatok Návštevy Panny Márie,“ vstúpila do jeho spevu manželka.

„Mamička,“ tak oslovoval svoju manželku, „veď ja putujem. Čoskoro uvidíš, že dôjdem vyššie ako na Levočskú horu.“

Nečakal dlho. Znova zopakoval svoj pobyt v košickej nemocnici a stratil aj druhé oko. A manželka? Manželka sa nevedela dosť čudovať tomu, kde berie silu. Nevedela, ako je možné, že vládze spievať, keď vlastne trpí. Oči mu vyhasli ešte zaživa. Nevidel viac svetlo slnka ani hviezd, ani krásu tatranských štítov. O to viac sa jeho izbou ozývalo slávnostné: „Ave, ave, Mária, zaznej vrúcny hlas. Zdravas', Zdravas', Kráľovná, srdce plesaj v nás.“

Keď sa manželka stále viac divila, ako to vládze, s úsmevom jej povedal: „Mamička, na púť sa predsa ide so spevom a ja putujem ku Kráľovnej môjho srdca. Idem k Nepoškvrnenej! Vieš, mamička, zväbila ma Kráľovná svätých. So spevom kráčal v ústrety Darcovi všetkých darov i svojej nebeskej Kráľovnej.“

Žiaden svätý sa nenarodil ako hotový svätý. Každý z nich sa na vrchol svätosti boril, šteral a zápasil, aby sa dokázal zdvihnúť aj po menších či väčších pádoch. Náš druhý Karol žil v mladých rokoch tak nijako. Pán Boh mu vtedy ešte nechýbal. Nebol zlý, ale nebol ani praktický kresťan. Rokmi, keď prichádzali životné skúšky, choroby, začal sa tichučko modliť. Modlitba ho dvíhala pomaly vyššie a vyššie. Po čase zakotvil v Rodine Nepoškrvnenej. Zakotvil – ale nie ako pasívny člen. Ponúkol šikovnosť rúk pre spoluprácu. Písal, morodoval písací stroj, prepisoval Zlatú knihu fatimskú, aby sa dostala k mnohým chorým, aby takýmto spôsobom prispieval k šíreniu Rodiny Nepoškrvnenej.

Slnko života sa nad ním začalo akosi rapídne schyľovať k západu. Dostal sa do nemocnice, a tu na údiv operačného tímu zvolal: „Prosím vás, nie narkózu! Prosím vás, podajte mi zo župana ruženec a reže!“ Tak sa aj stalo. Karol ani nemukol. Aj po operácii ostal s ružencom ako-by zjednotený deň i noc. Po čase sa vrátil domov, ale vždy viac a viac

slabol. Z nemocnice ho vlastne pustili preto, aby zomrel doma, medzi svojimi.

Bol sviatok obetovania Pána. Manželka mu chcela dať raňajky, ale nechcel ich prijať, pretože mu nebolo dobre. Prinútila ho vypiť aspoň bielu kávu, aby nebral lieky na prázdny žalúdok. Sotva urobil pár glgov, začal najprv tichučko, potom čoraz hlasnejšie spievať Máriin Magnifikat – Velebí moja duša Pána... Manželka ho trochu zdvihla a podopierala mu chrbát, aby sa mu lepšie dýchalo. Pridala sa k jeho spevu a ani nezbadala, ako intenzita jeho hlasu klesá. Po chvíli zbadala, že spieva už iba sama. Karol ticho dookola opakoval iba prvé slová: „Velebí moja duša Pána, velebí... Nakoniec jeho hlas celkom stíchol. Opustil túto zem a svoj chválospev už dospieval so svojou Kráľovnou pri jej Synovi.

Manželka nevládala ani plakať. Keď ho mŕtveho položila na lôžko, sama ešte raz zaspievala chválospev za tak požehnanú, svätú smrť svojho manžela Karola.

*Zapísané zo zvukovej nahrávky
spomienok sr. M. Bernadety
Pánčiovej*

Sila požehnaní

Požehnanie nás sprevádza od narodenia až po smrť. Už prvé riadky Svätého písma uvádzajú pri stvorení muža a ženy tieto slová: „*Boh ich požehnal*“ (Gn 1, 28). „*Nech ťa žehná Pán a nech ťa chráni! Nech ti Pán ukáže jasnú tvár a nech ti je milostivý! Nech Pán obráti svoju tvár k tebe a daruje ti pokoj,*“ čítame v Knihe Numeri (Num 6, 24-26). Boh obnovuje svoje prisľúbenia, ktoré dal Jakubovi, praotcovi dvanástich kmeňov Izraela. Skôr ako sa má stretnúť so svojim bratom Ezauom, bojuje celú noc s niekým tajomným, ktorý odmieta prezradiť svoje meno, ale požehná ho.

Mohli by sme citovať mnoho ďalších požehnaní, ktoré nachádzame vo Svätom písme. Požehnanie, to je moje pranie dobra druhému. Spomením aspoň dve vyjadrenia múdrych ľudí:

„Cieľom Ježišovho zmŕtvychvstania je sprostredkovať ľuďom požehnanie a uviesť ich na novú cestu, cestu života, a nenechať ich na starej ceste hriechu,“ píše Anselm Grün. A nám všetkým dobre známy pápež sv. Ján Pavol II. nás povzbudzuje: „Vieru v Boha, ktorý sa vtelením stal

spoločníkom na našom putovaní, treba ohlasovať všade, zvlášť na našich cestách a medzi našimi domami, ako prejav našej vd'ačnej lásky a prameň nevyčerpatel'ného požehnaní.“

Nech nás inšpirujú aj slová, ktoré povedal Pán Ježiš Terézii Neumannovej, stigmatizovanej žene, ktorá tridsaťpäť rokov žila iba z Eucharistie: „Drahá dcéra, chcem ťa naučiť, aby si s vrúcnosťou prijímala moje požehnanie. Snaž sa pochopiť, že keď prijímaš požehnanie môjho kňaza, deje sa čosi veľkého. Požehnanie je záplava mojej Božskej svätosti. Otvor svoju dušu a dovoľ, aby sa stala svätou skrz moje požehnanie. Je to nebeská rosa pre dušu, cez ktorú všetko, čo sa udeje, môže byť užitočné. Cez silu požehnaní som dal kňazom moc otvoriť poklad môjho Srdca a vyliat' dážd' milostí na duše. Keď kňaz požehnáva, to ja dávam požehnanie. Vtedy plynie nekonečný prúd milostí z môjho Najsvätejšieho Srdca k duši, až kým ju úplne nenaplní. Maj vždy otvorené srdce, aby si nestratila dobrodenie požehnaní. Skrz moje požehnanie dostávaš milosť lásky a pomoci pre dušu

a pre telo. Cez moje požehnanie dostávaš silu a túžbu hľadať dobro, vyhábať sa zlu, tešiť sa z ochrany mojich detí proti mocnostiam tmy. Je to veľké vyznamenanie, keď ti je udeľované požehnanie. Nemôžeš dostatočne pochopiť, koľko milosrdenstva cez neho dostávaš. Dbaj o to, aby si nikdy neprijímal požehnanie povrchné alebo v roztržitosti, ale s celou a úplnou pozornosťou. Čím väčšia je horlivosť, s akou je moje požehnanie dávané a prijímané, tým väčší je jeho účinok. Či ide o požehnanie dieťaťa alebo o požehnanie celého sveta, požehnanie má väčšiu hodnotu ako tisíc svetov. Dcéra moja, chráň kňaza, ktorý udeľuje požehnanie. Vysoko si váž aj požehnané veci, tak sa budeš páčiť mne, tvojmu Bohu. Prijímaj sväté požehnanie s úprimným srdcom, lebo jeho milosti vojdú iba do poníženého srdca! Buď dcérou požeh-

naní a vtedy ty sama budeš požehnaním pre iných.“

Cirkev už od raného kresťanstva žehnala ľudí, ale aj sakrálne stavby a rôzne náboženské predmety a učila ľudí rozlišovať medzi sviatosťami a žehnaním – sväteninami.

Nebojme sa žehnať! Rodičia, žehnajte svoje deti, či sú ešte malé alebo už dospelé. Robte to či už priamo tak, že im urobíte krížik na čelo alebo aj na diaľku.

Pamätajte na slová z Listu Rimanom: „Žehnajte a nepreklínajte“ (Rim 12, 14).

Vdp. Michal Jenča

Máriina výzva

„Pokánie, pokánie, pokánie!“ „Modlite sa ruženec!“ Ako sme už v predchádzajúcich číslach uviedli, Panna Mária viackrát pri svojich zjaveniach zopakovala tieto výzvy. Modlitba posvätného ruženca je mocným duchovným putom, ktoré denne spája všetkých členov Rodiny Nepoškrvnenej. Je to náš denný členský príspevok do spoločnej pokladnice nielen tejto duchovnej rodiny, ale celej svätej Cirkvi. V predchádzajúcom čísle

časopisu sme si priblížili niekoľko myšlienok o ruženci pápežov Pia X., Pia XI., Pia XII., Jána XXIII., Pavla VI. a Jána Pavla I. Dnes sa chceme zamyslieť nad slovami nám všetkým dobre známeho pápeža Jána Pavla II.

Kto z nás by nepoznal svätého pápeža Jána Pavla II. Ako často sme ho mohli vidieť pohrúženého do modlitby s ružencom v ruke. Od roku 1978, keď sa Karol Wojtyła stal pápežom, vo svojich príhovoroch počas stredajších audiencií často podčiarkoval evanjeliový, kristologický, cirkevný a mariánsky charakter ruženca. Pripomínal jeho individuálny, rodinný i spoločenský rozmer. V tejto modlitbe videl príležitosť ďakovať za dielo stvorenia i vykúpenia a za dar odpustenia, ktorý nám Boh vždy ponúka. Pápež povzbudzoval k tejto modlitbe deti, mladých aj dospelých, zdravých i chorých, zasvätených aj laikov...

Jeho mariánska encyklika *Redemptoris Mater* (Matka Vykupiteľa) z 25. marca 1987 nie je priamo o ruženci, ale je vyjadrením jeho mariánskej spirituality. Jeho úmyslom bolo sprostredkovať celej Cirkvi svoje skúsenosti s Pannou Máriou v Kristovom tajomstve. Je písaná tónom meditácie nad zjavením tajomstva spásy, ktoré bolo Márii oznámené pri zvestovaní, a ku ktorému je prizvaná, aby sa ho zúčastnila a spolupracovala na ňom

úplne výnimočným a zvláštnym spôsobom.

Apoštolský list *Novo millennio ineunte* je venovaný začiatku nového tisícročia. Obsahuje štyri časti a druhá z nich je priamo zameraná na kontempláciu. A ako to neskôr pápež vyjadril, v modlitbe posvätného ruženca je každý z nás pozvaný spolu s Pannou Máriou kontem-plovať Kristovu tvár.

Nám je v súvislosti s modlitbou posvätného ruženca najznámejší Apoštolský list Jána Pavla II. *Rosarium Virginis Mariae* (O posvätnom ruženci), ktorému sme sa už na stránkach nášho časopisu krátko po jeho vydaní podrobnejšie venovali. Vieme, že práve v tomto apoštolskom liste pápež pridal k pätnástim tajomstvám ďalších päť tajomstiev a vyhlásil Rok ruženca. Konal sa od októbra 2002 do októbra 2003.

Ruženec je modlitba za pokoj a zároveň je to modlitba za rodiny. Vrátiť sa k rodinnej modlitbe zvlášť v súčasnej dobe, považuje pápež za nevyhnutné a potrebné pre všetkých. Práve tu je možnosť vidieť citlivosť pápeža pre potreby

súčasného sveta. Venuje sa tomu, čo je práve oslabené a potrebuje posilu. Ako veľmi už vtedy vnímal výkrik sveta po pokoji a znovu objavení hodnoty rodiny.

Odvolanie sa Jána Pavla II. na kontempláciu je v tomto dokumente veľmi precízne. Je zároveň skúškou, pretože dokument je poslaný svetu, ktorého existencia bez kontemplácie je nebezpečná a svet bez tejto skúsenosti sa stáva nebezpečným svetom.

Ján Pavol II. zdôvodňuje, prečo pridáva ďalších päť desiatkov. Tradičný – pätnásťdesiatkový ruženec sa nezmieňuje o udalostiach Ježišovho verejného života. Podľa tohto apoštolského listu nové ružencové tajomstvá predstavujú Ježiša ako Božie svetlo – svetlo sveta. Pápež v ňom načrtnol stručný výklad nového ruženca, cieľom ktorého je kontemplácia tajomstiev Ježišovho verejného života. Pomohol tak rozšíriť horizont poznania Ježišovho života a hlavne možnosť preniknúť hlbšie do obsahu dobrej zvesti.

Ďalším dokumentom pápeža Jána Pavla II., v ktorom sa spomína prepojenie kontemplácie Kristovej tváre s mariánskou úctou je Apoštolský list *Mane nobiscum Domine* (Pane, zostaň s nami). Bol predložený celej Cirkvi

ako list, ktorým sa otvára Rok Eucharistie, ktorý prebiehal od októbra 2004 do októbra 2005. Symbolické je, že bol zverejnený vo Vatikáne 7. októbra 2004, na spomienku Ružencovej Panny Márie.

Pre nikoho z nás nie je tajomstvom, že Mária je hviezdou, ktorá sprevádzala Jána Pavla II. na cestách života od jeho detstva až po obdobie jeho pontifikátu aj počas neho. Vo svojej poslednej encyklike *Ecclesia de Eucharistia* (Cirkev žije z Eucharistie) zviditeľnil svoj duchovný vzťah k Panne Márii. Máriu vníma ako *eucharistickú ženu* v celom jej živote. Predkladá ju ako vzor pre náš vzťah k tomuto tajomstvu. Už v Apoštolskom liste *Rosarium Virginis Mariae* poukázal na Najsvätejšiu Pannu ako na Učiteľku kontemplácie Kristovej tváre, práve v spojení s ustanovením Eucharistie.

Ján Pavol II. v závere spomínaného apoštolského listu píše: „Ruženec je veľký bohatstvom. Má jednoduchosť ľudovej modlitby, ale aj teologickú hĺbku modlitby vhodnej pre tých, ktorí cítia potrebu hlbšej kontemplácie. Cirkev tejto tradičnej modlitbe vždy pripisovala mimoriadnu silu a jeho spoločnému a vytrvalému odriekaniu zverovala tie najťažšie problémy. V časoch, keď samotné kresťanstvo bolo v ohrození, sa sile ruženca pripisovalo pominutie nebezpečenstva a naša Ružencová Panna Mária bola oslavovaná ako sprostredkovateľka záchran. Dnes s radosťou zverujem sile tejto modlitby problém pokoja

vo svete a otázku rodiny.“ Či nie sú tieto jeho slová aktuálne aj dnes?

Nenechajme bez odpovede ani záverečné slová, ktoré sú adresované aj nám: „Obraciam sa na vás všetkých, bratia a sestry vo všetkých sférach života, na vás, kresťanské rodiny, na vás chorí a starí, a na vás, mladí ľudia: s dôverou znovu vezmite do rúk ruženec. Objavte ho vo svetle Písma, v súlade s liturgiou a v kontexte vášho každodenného života. Nech táto moja výzva neostane nevypočutá!“ Prijmeme výzvu tohto svätého pápeža a znova objavme veľký poklad a duchovnú silu, ktorá je v nech ukrytá.

*Sr. M. Irena Kopanicová, SMVS
(Pokračovanie v budúcom čísle)*

Panna Mária – Rozväzovačka uzlov (21. časť)

V predchádzajúcom čísle nášho časopisu v úvahe o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov sme hovorili o tom, čo znamená mať skúsenosť s Máriou a kedy sa Mária môže stať charizmou. Povedali sme si o hnutiach, ktoré sú hnutiami ženskosti – o vzťahoch a rozlišovaní. Hovorili sme o tom, že sme povolaní odovzdať svoj život Bohu a že moc odovzdať sa prichádza od Ducha Svätého a Mária mi pomáha odpovedať, odovzdať sa

V tejto úvahe si povieme o tom, že v bežnom živote ide všetko od života k smrti, ale opakom toho je paschálne tajomstvo, ktoré znamená, že prechádzame od smrti k životu. Povieme si, že tým najväčším v živote nie je dosahovať úspechy, ale naučiť sa žiť svoj život.

Mária nám pomáha, aby sme vytrvali, aby sme dokázali čeliť nášmu utrpeniu. Dobré víno sa nemôže stať dobrým bez fermentácie, pretože cez fermentáciu sa víno očistí a stane sa dobrým. A to je to, čo nazývame paschálnym tajomstvom. Prečo to nazývame tajomstvom? Pretože toto paschálne tajomstvo ide proti prirodzenému zákonu. V našom prirodzenom zákone všetko ide od života k smrti. Či je to človek alebo zviera, strom alebo skala. Všetko je v procese akoby takého umierania – konzumácie, stravovania sa. Všetko pomaly starne. To je zákon prírody. Prechod od života k smrti. My sme sa narodili preto, aby sme zomreli. Ale paschálne tajomstvo je, že umierame preto, aby sme žili. Paschálne tajomstvo je, že my prechádzame od smrti k životu. A preto je to tajomstvo, ktoré ide proti prírode, pretože smrť nemôže dávať život.

Ale Ježiš hovorí: „*Keď ja budem vyzdvihnutý hore, všetkých pritiahnem k sebe*“ (porov. Jn 12, 32). Je to niečo, čo logicky neobstojí. Ale je to niečo, čo Ježiš urobil cez svoju smrť a vzkriesenie. A teraz vstupujeme do tohto veľkonočného tajomstva. Svätý Augustín má na to veľmi nádherné vyjadrenie, keď hovorí: „*Sme veľkonoční ľudia a aleluja je našou piesňou.*“ Umierame, aby sme

sa mohli narodiť. A toto sa deje cez utrpenie, pretože smrť je utrpenie. Smrť, to je zraniteľnosť. Už sme si hovorili, že nezomierame len raz, ale každé naše zlyhanie, každý náš neúspech, každý náš strach, neistota sú malou smrťou.

Každá choroba, či je malá alebo veľká, niečo zo mňa uberá. Sme ako svieca. Svieca dáva svetlo, keď z nej ubúda. Keď z nej neubúda, tak nedáva svetlo. Je to ako kadidlo. Kadidlo dáva vôňu len vtedy, keď je pálené, ak nie je pálené, tak tá vôňa je veľmi slabá. Ako sme už hovorili, Mária nám ukazuje Ježiša v jeho zraniteľnosti. Ona mi neukazuje Ježiša na vrchole jeho popularity, keď ho ľudia chceli urobiť kráľom, keď všetci volali a chválili Boha po tom, ako vzkriesil Lazára. Mária nám ukazuje Ježiša ako bábätko alebo ako mŕtveho človeka. Takto je zobrazená Mária na väčšine ikon. Ukazuje Ježiša ako malé dieťaťko – zraniteľné, ktoré je závislé vo všetkom od svojej matky. Nikto nie je zraniteľnejší ako dieťa. „*Bezo mňa nedokázate nič urobiť*“ (porov. Jn 15, 5). Bol to samotný Ježiš, ktorý to povedal. Druhá ikona je Mária, ktorá drží na rukách, v náručí Ježišovo mŕtve telo. Ako keby mi Mária hovorila: „Pozri na neho, bez života, umučený, plný rán a krvi.“ A toto

všetko je znamením lásky. On toto všetko nepotreboval, on sa tomu mohol vyhnúť. „*Keby som chcel, môžem zavolať légie anjelov, aby ma obránili*“ (porov. Mt 26, 53). Keď ho Židia chceli ukameňovať, jednoducho zmizol z ich stredu. Aj teraz by to dokázal. Mohol zísť, zostúpiť z kríža, ale neurobil to. Pretože ti chcel dokázať lásku na jej vrchole. Tak zlož svoje utrpenie na neho.

Toto je teraz úloha Matky, matky, ktorá rozväzuje uzly. Všetci máme utrpenie a problémy v živote a často-krát sa ich snažíme riešiť sami. Myslím si, že to dokážem. Myslím si, že som dostatočne silný, zatiaľ čo taký nie som. Musím si priznať svoju slabosť. Musím uznať svoje obmedzenia. Mária mi hovorí: „Zlož svoje utrpenie na mŕtve telo Ježiša, pretože toto mŕtve telo musí vstať z mŕtvych.“ A ak ty zložíš svoje utrpenie na neho, tak tvoje utrpenie bude mať novú hodnotu. Tvoje utrpenie ťa spojí s Ježišom, zachráni ťa, namiesto toho, aby ťa zničilo. A toto je úlohou Márie, Márie, ktorá rozväzuje naše uzly. Ona ma privádza k Ježišovi, ktorý to môže urobiť. A keď sa toto stane mne, keď ja budem mať túto skúsenosť, potom ja môžem pomáhať druhým.

Dar, ktorý nám Mária chce dať, je jej materinské srdce. Privádzajme ľudí k nej, aby ich ona mohla pri-

viest' k Ježišovi. Mária má materinské srdce pre všetkých. Ona nikoho nesúdi, na nikoho nežiarli, s každým má súcit... Ak sme s ňou v kontakte, ona nám dá svoje srdce. Naša zbožnosť, modlitba a pobožnosti sa stávajú skúsenosťou. Je to skúsenosť s Máriou, ktorá mi pomáha, aby som naplno žil svoj život. Podľa psychológov naplnenie získame tým, že budeme dosahovať úspechy. Ale najväčší úspech je naučiť sa žiť svoj život. Dovoľiť, aby ma uzly môjho života nezničili, ale aby ma znovu budovali. Nedokážem to urobiť sám, ale dokážem to zvládnuť s Matkou, ktorá je blízko mňa.

Z prednášok p. Eliasa Vellu spracovala sr. M. Jaroslava (Pokračovanie v budúcom čísle)

Fatima stále aktuálna

„Všetko, čo môžete, prinášajte ako obeť zmierenia!“

Druhé zjavenie anjela pokoja sa vo Fatime odohralo počas letných horúčav v roku 1915. Anjel povedal deťom, aby prinášali Bohu svoje modlitby a obeť. Keď sa Lucia spýtala, akým spôsobom je potrebné obeť prinášať, anjel s vážnosťou odpovedal: *„Predovšetkým prijímajte pokorné utrpenia, ktoré Pán na vás zošle! Všetko, čo môžete, prinášajte ako obeť zmierenia za hriechy, ktoré Boha urážajú a ako prosbu za obrátenie hriešnikov! Dosiahnete tak mier pre svoju vlasť.“*

Náš Boh je Bohom pokoja. On túži, aby pravý pokoj zavládol v ľudských srdciach, v ich vzťahoch, aj medzi národmi. Pokoj je však darom, ktorý dokáže prijať a šíriť ďalej iba srdce zmierené so svojim Stvoriteľom, prijímajúce jeho vôľu a lásku. Hriech ničí pokoj, pretože človeka vzdďaľuje od Boha. Kde vládne hriech, tam pokoj nemá miesto. Ibaže hriech sa v dnešnej dobe stal populárnym nástrojom získavania osobného šťastia. Pod rúškom falošnej slobody a nezávislosti, sebeckého dobra,

ním žijú jednotlivci, rodiny i celá spoločnosť a, žiaľ, aj deti Cirkvi ho často uprednostňujú pred Božou vôľou a pravdou.

Z úst tzv. papierových kresťanov počuť slová obhajoby potratov, rozvodov, eutanázií, nemanželských vzťahov, partnerstiev osôb rovnakého pohlavia a to všetko pod altruistickou nálepkou: „Hlavne nech sú šťastní!“ Všetmožne tak podporujeme krátke, sebecké šťastie človeka tu na zemi, bez akéhokoľvek odriekania a obmedzovania sa, bez ohľadu na morálku a Boží zákon. Hriech je ako pekelná chobotnica. Jeho chápadlá sa stále predlžujú a pohlcujú viac a viac ľudí. Kresťania, ktorí samých seba považujú za verných Bohu, radi podporujú zlo tým, že neprijímajú hriešnikov s láskou. Kritizujú, osočujú a odsudzujú hriešnika, a to namiesto toho, aby mu ukázali tvár milosrdenstva, ako nás to učil Ježiš. Odsúdenie nie je nástrojom pokoja, je rovnako hriechom proti láske, ako každý iný hriech, a nesie so sebou aj temné následky. Nie,

kresťan nesmie prijať názory sveta a podriaďiť sa im, ale nikdy nesmie ani opovrhovať tými, ktorých satan oklamal. Má svietiť Božím svetlom milosrdenstva, láskavosti, príkladom lásky, ktorá hovorí „áno – áno“ všetkému Božiemu a „nie – nie“ všetkému svetskému.

Hovoriť však „nie“ moralizovaním, značí zabiť lásku, ktorou Boh túži obrátiť hriešnika. Je potrebné svietiť do tmy hriechu príkladom vlastného života, svojím každodenným správaním.

Mnohí kresťania sú kresťanmi iba počas slávenia svätých omší. Po odchode z kostola však o svojej viere nesvedčia životom, práve naopak. Hania svoju vieru aj Božiu lásku vlastným neláskavým správaním. Toto všetko prispieva k tomu, že svet prichádza o pokoj a v ľudských srdciach vyhasína láska. Boh pokoja dá svoj pokoj iba tým, ktorí prijímajú jeho lásku a šíria ju vôkol seba. Rodič svojmu dieťaťu často musí povedať „nie“, ale jeho láskavé srdce mu neustále ukazuje, že dieťa miluje, že sa o neho stará, aj keď s ním vo všetkom nesúhlasí. Kresťan by mal konať rovnako voči všetkým svojim bratom.

Anjel pokoja prichádza z neba na zem, aby nám prostredníctvom fatimských vizionárov povedal, ako má

kresťan konať vo svete plnom hriechu, aby doň navrátil Boží pokoj. Nie súdiť, ale modliť sa! Nie ohovárať, ale prinášať obety za hriešnikov! To je cesta spásy, to je cesta záchrany sveta. Zmierne obety za všetkých, ktorí urážajú Boha a modlitby za ich obrátenie. Toto je hlavné motto Božej misie zvanej Fatima, ktorej cieľom je záchrana sveta a ľudstva.

Anjel hovorí: „*Predovšetkým prijímajte pokorne utrpenia, ktoré Panna vás zošle!*“ Prijatť utrpenie, teda prijatť kríž ako záchranný nástroj, ktorým Boh dokáže premeniť zlo na dobro, to je veľkolepá misia pre každého kresťana. Iba vďaka tejto misii sa stávame podobnými Kristovi. Naše prijaté a obetované utrpenia majú neuveriteľnú moc, a aj to je dôvod, prečo Boh na nás dopúšťa kríže. Ak svoje utrpenia obetujeme – skrze ruky Panny Márie – nebeskému Otcovi, on dokáže odvrátiť každé zlo, zachrániť duše i celý svet pred skazou, vojnou, ná-

silím, satanskými útokmi. Ako však hovorí anjel, utrpenie dokáže prijať iba pokorné srdce, ktoré nežije pre seba a svoje výhody, ale túži plniť Božiu vôľu, rásť vo svätosti, ktoré miluje nezištne, podľa vzoru svojho Pána.

Anjel ďalej hovorí: „*Všetko, čo môžete, prinášajte ako obeť za hriechy...*“ Ako často sa zbavujeme každej bolesti, každého nedostatku a všemožne sa chceme zbaviť križa na svojich pleciach. Dennodenne máme toľko príležitostí priniesť Bohu obeť, v podobe našich chorôb, nezdarov, malých odriekaní, sebazapieraní, obyčajnej práce... Môžeme obetovať svoju samotu, každý nedostatok, svoj smútok, nesplnené želania... To všetko Pán prijíma ako veľký dar, ktorý má moc meniť veci a okolnosti v ľudských životoch ako aj na našej Zemi. Prinášať svoje obety Bohu ako vynáhradu za spáchané hriechy, znamená očisťovať zem, očisťovať naše rodiny, Cirkev, srdcia jednotlivcov, aby ich Boh mohol naplniť svojím Duchom, vyviešť z temnoty a priviesť k dobru. Boh očakáva našu slobodnú spoluprácu, pretože nám dal slobodnú vôľu. Čaká na nás, túži s nami spolupracovať na záchrane

stvorenia, na záchrane duší... Vyzýva nás k tomu už v evanjeliách, keď hovorí: „Kto neberie svoj kríž a nenasleduje ma, nie je ma hoden.“

Do tretice nám *anjel pokoja vraví, že sa máme obetovať a modliť za obrátenie hriešnikov*. Žiaľ, pravda je taká, že hriešnikmi sme všetci, bez rozdielu. Každý z nás má svoj podiel na tom, že svet stráca pokoj a lásku, že sa vzdáľuje od Boha, a tak od Dobra. Ak sa modlíme za obrátenie hriešnikov, modlíme sa za všetkých obyvateľov zeme: za mocných sveta, za naše rodiny, za kňazov, za deti, za zomierajúcich, za nás samých... Obrátenie je darom, vďaka ktorému sa svet môže zmeniť, vďaka ktorému sa zastaví každý nepokoj, vojna, násilie a rozbroje. Pretože hriech spôsobuje nielen zlo, ale aj rany. Zraňuje nielen tých, ktorí hrešia, ale aj nevinných. Je to zbraň diabla proti človeku ako Božiemu stvoreniu. Ak budeme Boha odprosovať za hriechy, prinášať mu vynáhradu za spáchané zlo v podobe našich obiet, ak sa budeme modliť za obrátenie hriešnikov, potom zavládne mier v ľudských srdciach i vo svete. To je recept, ktorý nám ponúka Boh skrze svojho posla, anjela pokoja vo Fatime.

Sr. Mária Lindalva

Informácie

- ✿ Členovia Rodiny Nepoškrvnenej počas celého roka denne zbierajú kvety modlitieb a obetí do duchovnej kytice pre Svätého Otca a otcov biskupov k Vianociam. Aj k tohoročným Vianociam chceme tento duchovný dar poslať pápežovi Františkovi a otcom biskupom ako uistenie o tom, že sa takýmto spôsobom snažíme sprevádzať ich zodpovednú službu a že sme im za ňu nesmierne vďační. Prosíme vás, aby ste nám či už ako jednotlivci alebo farské spoločenstvá zaslali váš duchovný príspevok – obetované dni, sväté omše, modlitby, najmä modlitbu posvätného ruženca... najneskôr do 15. októbra 2023. Budeme radi, ak k tomu pripojíte aj svoje blahoželanie k vianočným sviatkom a do nového roka. Z vašich príspevkov pripravíme list, ktorý preložený do taliančiny pošleme Svätému Otcovi.
- ✿ Aj v mene tohoročných novokňazov ďakujeme všetkým, ktorí sa rozhodli do konca svojho života sprevádzať jedného z novokňazov svojimi modlitbami a obetami. Viacerí ste sa nám prihlásili až po tom, keď sme už adresy novokňazom poslali. Možno ešte do konca roka pribudne nejaký novokňaz. Ak nie, vaše adresy budú medzi prvými pre tých, ktorí príjmu kňazskú vysviacku na budúci rok. Už teraz ich môžete duchovne podporovať.
- ✿ Pripravujeme pre vás stolový kalendár na rok 2024. Nájdete v ňom fotografie vitráží z niekoľkých kostolov a na každý týždeň myšlienku troch osobností, ktoré by v roku 2024 oslávili svoje sté narodeniny: kardinála Jána Chryzostoma Korca, kardinála Jozefa Tomka a zakladateľky Rodiny Nepoškrvnenej sr. M. Bernadety Pánčiovej. Návratku na kalendár uverejníme v budúcom čísle. Kalendár si budete môcť objednať aj telefonicky alebo e-mailom.
- ✿ Ďakujeme všetkým, ktorí ste nám poslali blahoželanie pri príležitosti založenia Rodiny Nepoškrvnenej alebo jej oficiálneho schválenia pápežom sv. Jánom Pavlom II.

Osemsmerovka

Svätý pápež Pavol VI. hovorieval: „Ak chceme byť radostnými kresťanmi, musíme byť mariánski. Ak chcem byť mariánsky, v duchu chválospevu Magnifikat potrebujem s Máriou milovať poníženosť, s Máriou odmietat' pýchu a“ Ukončenie citátu má 27 písmen, ktoré zostanú po vyškrtnutí týchto slov:

APOKALYPSA, ARCHA, BOHORODIČKA, BOŽIA MATKA, DOGMA, EFEZ, KRISTUS, MAGNIFIKAT, MARIOLÓGIA, MÁRIE, NANEBOVZATIE, NEBO, OSLÁVENÁ, PANNY, SVIATOK, SYNODA, USNUTIE, VEČNOSŤ.

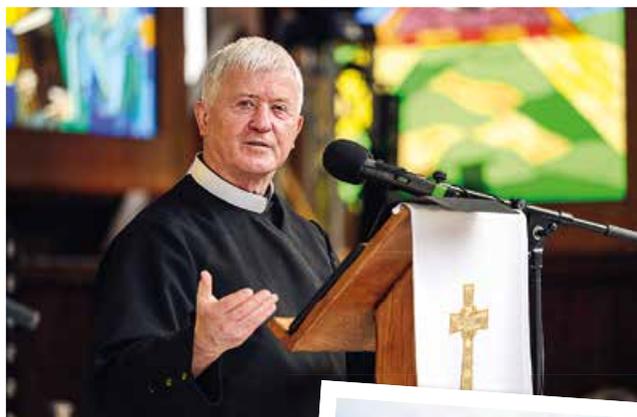
S	A	K	Č	I	D	O	R	O	H	O	B
S	V	I	A	T	O	K	M	A	M	Á	R
M	I	E	O	U	G	P	C	H	A	O	M
A	O	R	Č	N	M	R	R	E	E	Á	Á
G	P	D	O	N	A	I	Ô	V	I	R	N
N	A	N	E	B	O	V	Z	A	T	I	E
I	N	E	R	L	E	S	O	V	U	E	V
F	N	A	Ó	Ť	B	N	Ť	O	N	F	Á
I	Y	G	H	A	D	O	N	Y	S	E	L
K	I	S	U	T	S	I	R	K	U	Z	S
A	B	O	Ž	I	A	M	A	T	K	A	O
T	U	A	P	O	K	A	L	Y	P	S	A

Osemsmerovku pripravila Mária Goldbergerová.

Správne vylúštenie tajničky nám pošlite písomne na adresu redakcie najneskôr do **10. septembra 2023.**

Tajnička osemsmerovky z čísla 2/2023 znie: „Kňazstvo je sviatosť, vďaka ktorej sa poslanie, ktoré Kristus zveril apoštolom, naďalej vykonáva v Cirkvi až do konca čias. Je to teda sviatosť apoštolskej služby.“ Výhercovia sú: **Jana Vargová** zo Svitú, **Margita Klinovská** z Rabčíc a **Terézia Kollárová** z Partizánskeho. Výhercom srdečne blahoželáme a posielame peknú knihu.

STRETNUTIE RODINY NEPOŠKVRNEJ – hora Butkov – Ladce – 17. 6. 2023

Stretnutie otvoril svojím príhovorom p. Michal Zamkovský, CSsR a vyzval nás, aby sme sa otvorili Duchu Svätému.

Pútnici pozorne počúvali, čo nám chce Pán povedať prostredníctvom slov p. Michala.

Celé stretnutie svojím spevom sprevádzalo spoločenstvo Rieka z Podolíncea.

Všetci sme sa
zapojili do slávenia
sv. omše.

Otec biskup
Mons. Tomáš Galis
s prítomnými kňazmi
pri slávení sv. omše.

Spoločná fotografia
otca biskupa
s prítomnými kňazmi.

Otec biskup verejne uviedol do služby dobrovoľníkov Spoločnosti RN a požehnal im ruženic a vestu ako znak ich služby.

Po sv. omši sr. M. Irena Kopanicová, generálna predstavená, odovzdala všetkým dobrovoľníkom dekrét o oficiálnom prijatí do Spoločnosti RN.

Dobrovoľníci sa po prijatí do Spoločnosti RN aktívne zapájali do rozličných služieb, ponúkali literatúru a do RN zapísali okolo 200 nových členov.

Poobedňajší program sme začali modlitbou posvätného ruženca za pokoj na Ukrajine a v celom svete.

Stretnutie sme zakončili eucharistickou pobožnosťou s požehnaním.

Vďaka Bohu a Márii za ľudí, ktorí nám ochotne pri stretnutí pomohli.

*Spracovala sr. M. Timotea
Foto: Ján Čechovský*

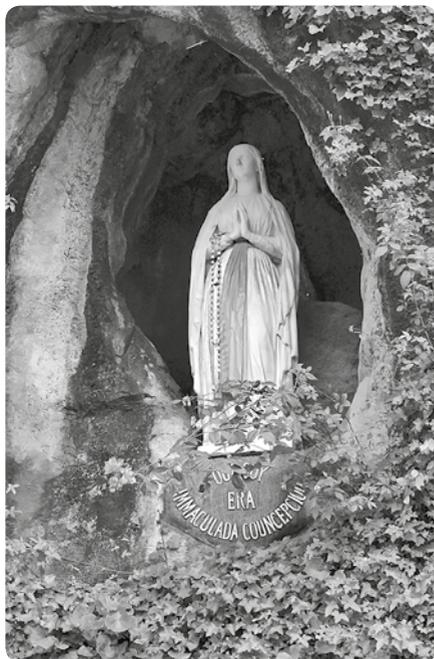
MODLITBA POSVÄTNÉHO RUŽENCA A EUCHARISTICKÁ POBOŽNOSŤ

DRAHÍ BRATIA A SESTRY!

Po niekoľkoročnej prestávke by sme chceli v tomto roku zrealizovať 17. slovenskú púť chorých do Lúrd a putovať s našimi chorými k Lurdskej Panne Márii.

Vďaka otvoreným srdciam mnohých jednotlivcov i organizácií sa doteraz podarilo uskutočniť už šesťnásť vlakových pútí. Keďže Železnice SR nevlastnia vhodné vagóny a ich prenájom zo zahraničia by bol finančne neúnosne vysoký, mala by sa v termíne **od 15. do 19. septembra 2023** po prvýkrát uskutočniť púť letecky. Do Lúrd by sa cestovalo dvoma lietadlami a spolu by sa jej malo zúčastniť okolo 380 pútnikov.

Prosíme vás, aby ste celú prípravu našej púte sprevádzali a podporovali svojimi modlitbami a obetami, aby aj táto púť slúžila na väčšiu česť a slávu Božiu a Nepoškvrnenej a pre duchovné dobro celého Slovenska i nás všetkých.

LURDSKÁ
PANNA MÁRIA
A SV. BERNADETA
NECH ORODUJÚ
ZA NÁS.

*Vďačné
sestry satmárky
z Rodiny Nepoškvrnenej*

*„Do Máriiných rúk
vložíme celú našu cestu ku Kristovi,
aby nás chránila od všetkých
nebezpečenstiev a strážila nás
nehou a pevnosťou,
ako to dokážu len mamy.“*

Mons. Tomáš Galis